

Arrest

nr. 252 186 van 2 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partijen en hun advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 23 juli 2019 België binnen met een paspoort en verzoeken op 31 juli 2019 om internationale bescherming. Op 14 juli 2020 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van hen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 10 juli 1960 in La Paz in het gelijknamige departement. U woonde al 35 jaar in de Colonia San Jose Las Flores in Tonacatepeque in het departement San Salvador. U woonde hier ten tijde van uw vertrek met uw twee jongste dochters A. M. R. A. (...) en A. A. R. A. (...). Na veertien jaar voor het bedrijf F. (...) gewerkt te hebben, begon u in 2011 met een eigen zaak genaamd O. P. U. E. (...), dat zich toelegt op de verkoop, installatie en onderhoud van UPS-systemen. Uw bedrijf was gevestigd in het commercieel centrum Campo Marte in het centrum van San Salvador.

Sinds uw bedrijf daar gevestigd was moest u een wekelijks bedrag van 10 dollar betalen aan de bende MS-13. In januari 2019 kwamen bendeleden van MS-13 naar uw kantoor en eisten in het vervolg 500 dollar per maand. U betaalde dit tot en met de maand mei.

Op 30 juni 2019 kwamen dezelfde bendeleden uw kantoor binnen terwijl u 2000 dollar aan het tellen was om uw rekeningen te betalen. Ze sloegen u, beroofden u van de 2000 dollar en eisten vanaf dan 800 dollar per maand. U kreeg drie dagen de tijd om het bedrag te betalen, zo niet wisten ze waar uw dochters studeerden en zouden ze hen ontvoeren. Toen u die avond naar huis keerde, vertelde u aan uw dochters wat er was gebeurd en dat ze voorzichtig moesten zijn. Nadien ging u niet meer werken zoals voorheen en ook uw dochters gingen enkel af en toe nog naar school.

Op 16 juli 2019 zag uw dochter A. A. (...) bij het buitengaan tien bendeleden aan haar school staan. Ze ging terug naar binnen en belde u op. U bevond zich op dat moment op het kantoor dat zich op twee blokken van de school bevond en ging er onmiddellijk heen. De bendeleden bedreigden u opnieuw, zeiden dat als u niet zou betalen ze de dag erop naar uw huis zouden komen om uw andere dochter te ontvoeren, sloegen u en duwden u tegen een muur.

De dag erop, toen jullie op het punt stonden het huis te verlaten om de scholen van uw dochters te verwittigen dat ze niet langer naar school zouden gaan, kwamen dezelfde tien bendeleden naar u toe. U droeg uw dochters op binnen te blijven en werd buiten opnieuw geslagen door de bendeleden en bedreigd. U zei hen dat u het geld bijeen zou krijgen, maar dat u het op dat moment niet had. Ze zeiden dat ze de dag erop zouden terugkeren en gingen weg.

Dezelfde dag verhuisden jullie naar uw zus en uw neven in Ilopango en op 18 juli diende u klacht in. Op 21 juli gingen jullie met de hulp van twee gewapende familieleden terug naar het huis om spullen op te halen.

Jullie verlieten El Salvador op 22 juli 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje naar België, waar jullie op 23 juli 2019 aankwamen.

Op 29 juli 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende MS-13.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht bij de politie, een map met documenten over uw werk, een map met uw diploma's, een map met de diploma's van uw dochters, uw rijbewijs.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus u niet kan worden toegekend. De subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet,

kan u evenmin worden toegekend. U slaagde er niet in het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar uw land. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De elementen die volgens u aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

In de eerste plaats leggen u en uw dochters verschillende verklaringen over de bendeaanwezigheid op uw woonplaats. Jullie colonia zou verdeeld zijn tussen B18 en MS-13. U verklaarde echter dat de bende MS-13 controle had over uw specifieke woonplaats in de colonia (CGVS, p. 5), terwijl uw beide dochters stelden dat de bende 18 daar de macht had (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 4). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werden, hielden ze beide vol dat de bende 18 de macht had bij uw woonplaats (CGVS (...), p. 16; CGVS (...), p. 16). Uw dochter A. (...) stelde dat u dat vaak door elkaar haalde (CGVS (...), p. 16). Gezien de problemen die u beweert te hebben gekend met de bende MS-13 kan wel degelijk verwacht worden dat u op de hoogte bent van de bendeaanwezigheid bij uw woonplaats. Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet dan ook vermoeden dat jullie getracht hebben het CGVS te misleiden.

Indien de bende 18 bovendien de controle uitoefende bij uw woonplaats, stelt de vraag zich hoe een groep van tien vijandige bendeleden van MS-13 u aan uw deur konden bedreigen. Uw dochters konden hierop geen bevredigend antwoord geven. Uw dochter A. (...) verklaarde dat dat kon omdat ze gegroepeerd waren. Gevraagd of er dan geen reactie kwam van de bende 18, antwoordt zij het volgende: "Ja ze reageerden, maar eentje was net in de gevangenis, of ze regelen het om niet gezien te worden of ze regelen het vanuit de gevangenis om informatie te geven aan anderen." Gevraagd om haar antwoord uit te leggen, verklaart ze dat de bendes soms gunsten aan elkaar verrichten en dat in dit geval de bende 18 informatie heeft gegeven aan de bende MS-13 (CGVS (...), p. 16). Dit betreft echter een blote bewaring die gezien de voortdurende bendeoorlog in El Salvador uitermate onwaarschijnlijk is. Uw dochter A. (...) stelt dat de bendeleden alles zo snel en vroeg doen dat niemand tussenbeide kan komen en dat daarbovenop de andere bendeleden niet zouden tussenkomen omdat in hetzelfde gebied ook gebieden zijn van de andere bende (CGVS (...), p. 15). Zij kan hiermee evenmin verklaren waarom de bende 18 in deze hun territorium niet verdedigde tegen de rivaliserende bende. Dat in de buurt ook gebieden zijn van MS-13 zou hen bovendien extra alert maken voor rivaliserende bendes die hun gebied betraden. Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat deze tien bendeleden van MS-13 u ongestoord konden bedreigen bij uw woning.

Ook over de poging tot ontvoering aan de school leggen jullie tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat uw dochter A. (...) u belde om half drie (CGVS, p. 13). Zij verklaarde echter dat ze uit school ging om 12 uur (CGVS (...), p. 13-14). Uw dochter A. (...) legt verder ook inconsistente verklaringen af over deze gebeurtenis. Aanvankelijk verklaart ze namelijk dat u op het moment dat u aankwam omringd werd door de bendeleden (CGVS 1920065, p. 9). Later verklaart ze echter dat u haar eerst uit de school haalde en vervolgens door de bendeleden werd benaderd en tegen de muur geduwd (CGVS (...), p. 12). Dat u uw dochter eerst uit de school zou halen voordat de bendeleden weggegaan waren, is bovendien helemaal niet aannemelijk. Deze bendeleden hadden namelijk expliciet gezegd dat ze haar zouden ontvoeren en zij waren met tien. In deze situatie hadden zij bijgevolg zeker hun plan kunnen uitvoeren. Uw dochters verklaring dat ze haar niet hebben gegrepen omdat u bij haar was, komt dan ook erg ongeloofwaardig over.

Uw dochter A. (...) verklaarde ook dat jullie nadien uw andere dochter A. (...) gingen ophalen aan de academie (CGVS (...), p. 14). Ana verklaarde echter dat zij die dag zelfstandig met de bus naar huis ging (CGVS (...), p. 14). Wanneer A. (...) met de verklaringen van haar zus werd geconfronteerd, stelt ze dat jullie haar zijn gaan ophalen toen jullie uit het instituut vertrokken, maar dat ze inderdaad soms alleen met de microbus naar huis ging. Wanneer nogmaals specifiek naar het incident wordt gevraagd, antwoordt ze dat u enkel haar naar de zaak bracht en jullie later aan A. (...) vertelden wat er gebeurd was en dat jullie haar andere dagen ook ophaalden. Vervolgens wordt verder verduidelijking gevraagd wat jullie deden nadat jullie naar uw kantoor gingen. A. (...) verklaart vervolgens dat u haar thuis ging afzetten en besloot die dag niet terug naar het kantoor te gaan. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of jullie onderweg A. (...) nog gingen ophalen, antwoordt ze van niet en dat haar zus al thuis was. Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt waarom ze zonet zei dat jullie A. (...) wel nog gingen ophalen, antwoordt ze dat ze zich had vergist over de vraag en dat ze dacht dat de vraag was of jullie A. (...) ophaalden tussen de 30e en de 16e in het algemeen (CGVS (...), p. 14-15). Nochtans werd aanvankelijk duidelijk gesteld dat het ging over het incident op de school en werd er niet gevraagd naar

die periode waar zij naar verwijst. Dat zij hierover dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, die bovendien ook tegenstrijdig zijn met de verklaringen van A. (...), doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid aan de poging tot ontvoering aan de school.

Het is bovendien ook opvallend dat op deze bewuste dag A. (...) noch A. (...) aan de school werd afgehaald. U had nochtans verklaard dat u hen overal ging brengen en halen (CGVS, p. 20). Ook A. (...) geeft aan dat jullie na 30 juni altijd met drie samen waren (CGVS (...), p. 11), wat gezien de bedreigingen aan jullie adres niet onlogisch zou zijn. Zelfs nadat ze een van uw dochters probeerden te ontvoeren, zou uw andere dochter alleen met het openbaar vervoer naar huis zijn gegaan. Deze gang van zaken komt erg ongeloofwaardig over. Dat uw dochters na de bedreigingen op 30 juni überhaupt nog naar school gingen is weinig aannemelijk. De bendeleden hadden u namelijk expliciet verteld dat ze wisten waar ze naar school gingen en dat ze hen zouden ontvoeren als u na drie dagen het gevraagde bedrag niet betaalde, wat u niet deed (CGVS, p. 12-13). Dat zij alsnog gaan naar de plaats die expliciet vernoemd werd als de plaats van hun ontvoering, is dan ook niet geloofwaardig. Gevraagd waarom ze nog in die periode naar school gingen, antwoordt A. (...) dat ze het niet fijn vond om alleen thuis te zijn (CGVS (...), p. 14); A. (...) antwoordt dat ze wisten dat ze gevaar liepen en niet wisten dat het zo drastisch was, dat ze naar school wilden gaan en dat de school van haar zus een blok van u vandaan was (CGVS (...), p. 15). Deze uitleg kan echter geenszins verklaren waarom ze in die periode een dermate groot risico namen door naar school te gaan, te meer omdat jullie op dat moment al planden het land te verlaten. U kocht namelijk de tickets op 9 juli, een week voor de poging tot ontvoering aan de school (CGVS, p. 11).

Ook wanneer deze bendeleden expliciet zeggen dat ze de volgende dag naar uw huis zullen komen om uw andere dochter te ontvoeren, blijft u in deze woning. U verklaart zelfs dat u dacht dat ze niet zouden komen (CGVS, p. 18), hoewel ze dat zeiden aan de school van uw dochter. Op dit moment kon u er dus wel zeker van zijn dat ze hun bedreigingen ook uitvoerden. Gevraagd waarom u dacht dat ze niet naar uw huis zouden komen, stelt dat u hen altijd tijd gaf en dat je nooit wist wanneer ze kwamen, dat ze misschien misnoegd waren omdat u zei dat u niet zou betalen en dat ze dan geprobeerd hebben met A. (...) en M. (...). (...) en dat u toen besloten hebt het huis achter te laten. Aangezien u met deze uitleg niet verklaart waarom die bendeleden niet naar het huis zouden komen, wordt u gevraagd waarom u het risico nam om nog tot dan in het huis te blijven. U ontwijkt vervolgens de vraag en antwoordt dat jullie toen zijn weggegaan, dat u alles al had gepland, dat de 17e de laatste dag was waarop jullie vertrokken naar uw zus en dat jullie niet zijn teruggekeerd tot de 21e in het gezelschap van militairen. Hierop wordt nogmaals gevraagd waarom u het risico neemt om in het huis te blijven als ze u een dag eerder zeggen dat ze op de 17e naar daar zullen komen. U antwoordt hierop dat ze overdag actiever zijn dan 's nachts en voornamelijk actief zijn in het centrum van San Salvador (CGVS, p. 18). U kan hiermee echter niet verantwoorden waarom u met uw twee dochters op de plek blijft die zij hebben aangeduid als hun volgende doelwit. Pas na dit incident contacteerde u uw zus, waar u meteen bij terecht kon (CGVS, p. 13). U had dit dus zeker een dag eerder kunnen doen, zodat jullie niet langer het risico liepen in het huis te blijven. Hieruit kan verder ook afgeleid worden dat u niet van plan was het huis te verlaten tot uw vertrek uit El Salvador op 22 juli, ondanks dat de bendeleden hadden aangegeven dat ze wisten waar u woonde. Ook deze gang van zaken is niet aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder.

Het gedrag van de bendeleden in deze periode is ook weinig geloofwaardig. Op 30 juni geven ze u namelijk een ultimatum van drie dagen om het bedrag te betalen. Indien u dit niet doet zullen ze een van uw dochters aan hun school ontvoeren. De drie dagen gaan echter voorbij, en hoewel uw dochters sporadisch nog naar school gaan, duurt het tot 16 juli voordat ze hun dreigement uitvoeren. Vervolgens kondigen ze aan dat ze volgende dag naar uw huis zullen komen voor uw andere dochter en voeren ze dit wel meteen uit (CGVS, p. 12-13). Het is bovendien ook weinig geloofwaardig dat, indien ze werkelijk uw dochters willen ontvoeren, ze telkens aankondigen waar en wanneer dit zal plaatsvinden. Op die manier kan u namelijk die plaatsen vermijden, wat u nalaat te doen. De acties van de bendeleden in deze situatie zijn bijgevolg ook niet aannemelijk, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Op basis van bovenstaande elementen is het CGVS van oordeel dat u uw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt. Deze feiten kunnen dan ook geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als zelfstandige op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied

louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw rijbewijs, jullie paspoorten en jullie identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken. Jullie diploma's bevestigen jullie scholing die evenmin wordt betwist. Ook het bestaan van uw eigen zaak, dat u uitvoerig staft, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De door u neergelegde klacht of aangifte bij de politie is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Deze aangifte is immers enkel een weergave van uw verklaringen maar vormt er geen bewijs van. Bovendien is de vaststelling dat u deze aangifte pas vier dagen voor uw vertrek uit het land deed en nadat u reeds vliegtuigtickets had gekocht (CGVS, p. 11), een sterke indicatie dat het hier enkel te doen was om een document te hebben ter rechtvaardiging van een verzoek om internationale bescherming.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 24/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoekster – i.e. een dochter van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 15 april 1996 in Cuscatlan. U woonde uw hele leven in de Colonia San Jose Las Flores in Tonacatepeque in het departement San Salvador. U woonde hier ten tijde van uw vertrek met uw vader V. M. R. E. (...) en uw zus A. A. R. A. (...). Tot drie jaar geleden woonde uw moeder bij jullie, maar zij verhuisde toen naar Miami in de Verenigde Staten. U behaalde een middelbaar diploma in 2013 en begon aan universitaire studies aan de universiteit Don Bosco die u voortijdig stopzette. U studeerde ook Engels aan de Europese Academie.

Uw vader moest voor zijn bedrijf een wekelijks bedrag van 10 dollar betalen aan de bende MS-13. In januari 2019 kwamen bendeleden van MS-13 naar zijn kantoor en eisten in het vervolg 500 dollar per maand. Hij betaalde dit tot en met de maand mei.

Op 30 juni 2019 kwamen dezelfde bendeleden zijn kantoor binnen terwijl hij 2000 dollar aan het tellen was om de rekeningen te betalen. Ze sloegen hem, beroofden hem van de 2000 dollar en eisten vanaf dan 800 dollar per maand. Uw vader kreeg drie dagen de tijd om het bedrag te betalen, zo niet wisten ze waar u en uw zus studeerden en zouden ze jullie ontvoeren. Toen uw vader die avond naar huis keerde, vertelde hij wat er was gebeurd en zei hij dat jullie voorzichtig moesten zijn. Nadien ging uw vader niet meer werken zoals voorheen en ook u en uw zus gingen enkel af en toe nog naar school.

Op 16 juli 2019 zag uw zus A. A. (...) bij het buitengaan tien bendeleden aan haar school staan. Ze ging terug naar binnen en belde uw vader op. Hij bevond zich op dat moment op het kantoor dat zich op twee blokken van de school bevond en ging er onmiddellijk heen. De bendeleden bedreigden hem opnieuw, zeiden dat als hij niet zou betalen ze de dag erop naar jullie huis zouden komen om zijn andere dochter te ontvoeren, sloegen hem en duwden hem tegen een muur.

De dag erop, toen jullie op het punt stonden het huis te verlaten om jullie scholen te verwittigen dat jullie niet langer naar school zouden gaan, kwamen dezelfde tien bendeleden naar hem toe. Uw vader droeg jullie op binnen te blijven en werd buiten opnieuw geslagen door de bendeleden en bedreigd. Hij zei hen dat hij het geld bijeen zou krijgen, maar dat hij het op dat moment niet had. Ze zeiden dat ze de dag erop zouden terugkeren en gingen weg.

Dezelfde dag verhuisden jullie naar uw tante en uw neven in Ilopango en op 18 juli diende uw vader klacht in. Op 21 juli gingen jullie met de hulp van twee gewapende familieleden terug naar het huis om spullen op te halen.

Jullie verlieten El Salvador op 22 juli 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje naar België, waar jullie op 23 juli 2019 aankwamen.

Op 29 juli 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende MS-13.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht bij de politie, een map met documenten over het werk van uw vader, een map met de diploma's van uw vader en een map met de diploma's van u en uw zus, het rijbewijs van uw vader.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele

noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader V. M. R. E. (...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

“(…)”

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoekster – i.e. een andere dochter van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 8 mei 2001 in Cuscatlan. U woonde uw hele leven in de Colonia San Jose Las Flores in Tonacatepeque in het departement San Salvador. U woonde hier ten tijde van uw vertrek met uw vader V. M. R. E. (...) en uw zus A. M. R. A. (...). Tot drie jaar geleden woonde uw moeder bij jullie, maar zij verhuisde toen naar Miami in de Verenigde Staten. Ten tijde van uw vertrek zat u in het tweede jaar van het hoger middelbaar onderwijs.

Uw vader moest voor zijn bedrijf een wekelijks bedrag van 10 dollar betalen aan de bende MS-13. In januari 2019 kwamen bendeleden van MS-13 naar zijn kantoor en eisten in het vervolg 500 dollar per maand. Hij betaalde dit tot en met de maand mei.

Op 30 juni 2019 kwamen dezelfde bendeleden zijn kantoor binnen terwijl hij 2000 dollar aan het tellen was om de rekeningen te betalen. Ze sloegen hem, beroofden hem van de 2000 dollar en eisten vanaf dan 800 dollar per maand. Uw vader kreeg drie dagen de tijd om het bedrag te betalen, zo niet wisten ze waar u en uw zus studeerden en zouden ze jullie ontvoeren. Toen uw vader die avond naar huis keerde, vertelde hij wat er was gebeurd en zei hij dat jullie voorzichtig moesten zijn. Nadien ging uw vader niet meer werken zoals voorheen en ook u en uw zus gingen enkel af en toe nog naar school.

Op 16 juli 2019 zag u bij het buitengaan tien bendeleden aan uw school staan. U ging terug naar binnen en belde uw vader op. Hij bevond zich op dat moment op het kantoor dat zich op twee blokken van de school bevond en kwam er onmiddellijk heen. De bendeleden bedreigden hem opnieuw, zeiden dat als

hij niet zou betalen ze de dag erop naar jullie huis zouden komen om zijn andere dochter te ontvoeren, sloegen hem en duwden hem tegen een muur.

De dag erop, toen jullie op het punt stonden het huis te verlaten om jullie scholen te verwittigen dat jullie niet langer naar school zouden gaan, kwamen dezelfde tien bendeleden naar hem toe. Uw vader droeg jullie op binnen te blijven en werd buiten opnieuw geslagen door de bendeleden en bedreigd. Hij zei hen dat hij het geld bijeen zou krijgen, maar dat hij het op dat moment niet had. Ze zeiden dat ze de dag erop zouden terugkeren en gingen weg.

Dezelfde dag verhuisden jullie naar uw tante en uw neven in Ilopango en op 18 juli diende uw vader klacht in. Op 21 juli gingen jullie met de hulp van twee gewapende familieleden terug naar het huis om spullen op te halen.

Jullie verlieten El Salvador op 22 juli 2019 op legale wijze met het vliegtuig. Jullie reisden via Spanje naar België, waar jullie op 23 juli 2019 aankwamen.

Op 29 juli 2019 vroeg u internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

U vreest bij een terugkeer gedood te worden door de bende MS-13.

Jullie leggen ter staving van uw verzoek om internationale bescherming volgende documenten neer: jullie paspoorten, jullie identiteitskaarten, een klacht bij de politie, een map met documenten over het werk van uw vader, een map met de diploma's van uw vader en een map met de diploma's van u en uw zus, het rijbewijs van uw vader.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U baseert uw verzoek om internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader V. M. R. E. (...). In het kader van zijn verzoek werd overgegaan tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven. Gezien u zich integraal beroept op dezelfde vluchtmotieven volgt u de beslissing van uw vader. De beslissing van uw vader luidt als volgt:

"(...)"

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 27/02/2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd u ter kennis gebracht op 10/03/2020. Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal geen opmerkingen van u of uw advocaat ontvangen met betrekking tot de inhoud van deze notities. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de moeilijkheden die zich kunnen voordoen en die nog kunnen ontstaan in de context van maatregelen die door de huidige coronavirusepidemie worden gerechtvaardigd. Het Commissariaat-generaal is echter verplicht zo snel mogelijk een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg heeft het Commissariaat-generaal, omdat u zich in een situatie van afzondering bevindt die u verhindert zich te laten bijstaan door externe partijen (maatschappelijk werker of andere vertrouwenspersoon, advocaat, tolk, enz.) om eventuele opmerkingen te maken, besloten een beslissing te nemen over uw verzoek om internationale bescherming, maar geen beroep te doen op de toepassing van artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid, van de wet van 15 december 1980, om u de mogelijkheid te bieden uw eventuele opmerkingen te maken wanneer dat mogelijk is, en onder betere voorwaarden. U kunt dus alle opmerkingen maken die u nuttig acht in het kader van een eventueel beroep tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen zij een beoordelingsfout op.

Verzoekende partijen vangen de uiteenzetting van hun enig middel aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voeren zij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

"B. 1 Feiten die niet in twijfel werden getrokken.

De verwerende partij betwist formeel de feiten die zich afspeelden op 16 en 17 juli 2019 (de poging tot ontvoering van A. (...) en de aanval en intimidaties op het huis van verzoekers) maar niet de afpersing sinds 2011, de verhoging van het geëiste afpersingsgeld in januari 2019 (naar 500\$) en de feiten van 30 juni 2019 (de aanval op verzoeker in zijn zaak, de roof van 2000\$ en de verhoging van het afpersingsgeld naar 800\$).

Verzoekers leggen ook coherente, spontane, precieze en gedetailleerde verklaringen af de bijdragen aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Verwerende partij kan zich dus niet beperken tot de stelling dat het profiel van zelfstandige van verzoeker niet volstaat om een vrees voor vervolging of het bestaan van een ernstig risico op ernstige schade aannemelijk te maken, gezien verzoeker niet enkel zijn profiel aanhaalt om zijn vrees te staven. Hoewel verwerende partij geen geloof hechte aan de feiten van 16 en 17 juli zijn er geen redenen om te twifelen aan de geloofwaardigheid van de andere aangehaalde feiten.

Verzoeker is dus een zelfstandige ondernemer die renta betaalde aan de in El Salvador aanwezige bendes en die deze renta die recent verhoogd werd niet meer heeft betaald. Dit zijn feiten, die niet in twijfel werden getrokken, en die wel de basis kunnen vormen voor een toekomstige risicobeoordeling in geval van terugkeer.

B.2. Feiten die wel in twijfel werden getrokken.

Verzoeker heeft zich versproken wanneer hij stelde dat de bende MS 13 de controle had op de plaats waar zij woning is, ofwel werd dit fout genoteerd. In zijn colonia is zowel de bende 18 als de bende ms-13 aanwezig. De plaats waar zijn huis staat is onder de controle van de bende 18.

Verzoeker heeft geen kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud ontvangen. Hij heeft dus niet de gelegenheid gekregen om dit recht te zetten.

Het leven in zijn colonia wordt gekenmerkt door de grote invloed van de beide bendes. De omvang van deze controle verschilt echter naar gelang het moment van de dag. Verzoekers volharden in hun verklaringen over het feit dat de bende ms-13 tot hun deur zijn gekomen om hen te bedreigen. Dit was mogelijk omdat dit vroeg in de dag plaatsvond.

Verzoekers betwisten dat er een tegenstrijdigheid zou zijn over het uur van het telefoongesprek tussen V. M. (...) en A. A. (...). In het Spaans wordt 12u30 vertaald als Doze y media ren 14u30 als Dos y media. De fonetische proximateit kan tot verwarring en misverstanden leiden. De aangehaalde tegenstrijdigheid is te wijten aan een misverstand tussen verzoeker en de tolk Verzoekers bevestigen dat de telefoon tussen A. A. (...) en V. M. (...) om 12u30 plaatsvond.

Verzoekers betwisten ook dat er een tegenstrijdigheid zou zijn over het feit dat verzoeker eerst zijn dochter ging afhalen op school of niet toen hij werd bedreigd en geslagen door bendeleden. Verzoekers verklaringen zijn coherent wanneer er wordt gesteld dat verzoeker bedreigd werd toen hij op school

aankwam. De incoherentie in de notities van het persoonlijk onderhoud zijn te wijten aan een misverstand. A. (...) heeft kunnen zien wat er haar vader overkwam omdat zij aan de poort van de school was.

Na de poging tot ontvoering nam A. M. (...) een prive transport (geen openbaar vervoer zoals gesteld in de beslissing). V(...) en A. (...) zijn haar deze dag niet gaan ophalen op de Academia.

Na 16 juli gaan A. (...) en A. (...) niet meer naar school.

Men moet bewust zijn van het feit dat het bestaan en de percipiering van een risico een continuum is. Dit risico is constant geschat en verzoekers, die aan dit risico worden blootgesteld, passen hun gedrag aan in functie van de schatting die zij van het risico maken.

Voor verzoekers blijkt het duidelijk dat het louter aanwezig zijn in het openbaar een risico is na 16 en 17 juli 2019. Het is vanaf deze datums, en omwille van de feiten die plaatsvonden, dat zij ook beslissen om niet meer naar school te gaan, niet meer gaan werken hun huis verlaten en spullen gaan halen met de begeleiding van familieleden die bij de veiligheidsdiensten werken.

Om al deze redenen moet het relaas van verzoekers als geloofwaardig worden geacht en de ernst van hun vrees nauwkeurig worden onderzocht."

Vervolgens stellen verzoekende partijen dat het feit dat men het slachtoffer is van de bendes en hun praktijken in de context van El Salvador een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees met zich meebrengt en een reëel risico inhoudt op een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is. Zij menen dat niet wordt betwist dat verzoeker reeds het slachtoffer was van afpersing, dat de bende de gevraagde bedragen verhoogde en dat verzoeker deze bedragen niet meer betaalde. Daarnaast halen zij aan dat zij slachtoffer zijn geweest van een poging tot ontvoering en een aanval op hun woonplaats. Zij stellen dat dit, rekening houdend met wat hoger is uiteengezet, geloofwaardig moet worden geacht en sowieso geen afbreuk doet aan de feiten van afpersing en het feit dat verzoeker naliet om het gevraagde bedrag te betalen. Verzoekende partijen menen verder dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kan worden en in overweging moet worden genomen, waarna zij verwijzen naar de artikelen 48/3, § 2, eerste lid, en 48/7 van de Vreemdelingenwet. Deze laatste bepaling houdt volgens verzoekende partijen een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van "goede redenen" om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partijen betogen dat, aangezien hun verklaringen aantonen dat zij reeds slachtoffer waren van bedreigingen vanuit de *pandilla*, er moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, in het bijzonder nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekende partijen wijzen op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld dat er op onophoudelijke wijze plaatsvindt, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën worden opgesomd van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van "*bende gerelateerd*" geweld. Zij argumenteren dat zij deel uitmaken van deze risicocategorieën aangezien zij familieleden zijn van iemand die in het buitenland verblijft en zich hebben verzet tegen het gezag van de bende door na te laten de gevraagde *renta* te betalen. Eerste en tweede verzoekster maken bovendien deel uit van de kwetsbare groep van jonge vrouwen, aldus verzoekende partijen. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, zo vervolgen zij. Verzoekende partijen betogen nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs

moord, of moord van familieleden, en verwijzen hiertoe naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de update ervan van 9 januari 2020 en naar andere bronnen die deze informatie zouden bevestigen. Verzoekende partijen besluiten dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer door de bende vervolgd te zullen worden en achten het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verzoekende partijen betogen voorts dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist en dat daarbij "*het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden*" in overweging moet worden genomen. Zij wijzen erop dat terugkeer naar El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, en dat de Raad recent in die zin geoordeeld heeft in een arrest waarin ook gesteld wordt dat "*verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen (...) met verhoogde aandacht (dienen) te worden onderzocht*". Zij betogen dat hoewel een individuele beoordeling imperatief blijft, het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed is voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer en menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Naast de elementen die hoger al werden aangehaald moet volgens verzoekende partijen ook worden onderlijnd dat zij woonachtig waren in een van de gevaarlijkste wijken van El Salvador, zoals blijkt uit het rapport "*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020.

Met verwijzing naar de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 voegen verzoekende partijen verder toe dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel het IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt het IOM geen informatie bij te houden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast halen verzoekende partijen aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekende partijen menen dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens hen frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hen het geval is, en wat zij bevestigd achten door de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 waaruit zij vervolgens citeren. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekende partijen heel duidelijk uit de inhoud van voormeld rapport van Human Rights Watch van februari 2020 waarin er monitoring werd gedaan aan moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoekende partijen menen dat op basis van deze informatie dient te worden besloten dat zij verschillende kenmerken vertonen op basis waarvan zij als risicopersonen dienen te worden beschouwd in geval van terugkeer naar El Salvador. Zij besluiten op basis van "*het cumulatief effect van deze risicofactoren*" dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Voorts halen verzoekende partijen informatie aan waaruit volgens hen blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes. In die optiek betogen verzoekende partijen dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. Zij menen bij hervestiging het voorwerp te zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleden. Verzoekende partijen citeren uit voornoemd rapport van Human Rights Watch dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Zij zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar dat

land een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in hun land van herkomst aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Verzoekende partijen verwijzen voorts naar artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet voor wat betreft het begrip 'politieke overtuiging' en artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, waaruit blijkt dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren. Zij stellen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c), van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekende partijen, die menen dat de vervolging door de bende die zij vrezen wel degelijk een vervolging is "*die het vervolg is van een (politieke) verzetsdaad ten opzichte van de autoriteit van de bende*". Verzoekende partijen zijn er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Minstens maken zij naar eigen zeggen deel uit van een sociale groep van personen "*omwille van hun weigering om met hen samen te werken*". Dit vormt volgens hen een fundamenteel kenmerk van hun identiteit dat zij niet hebben gekozen en niet kunnen opgeven.

Ten slotte voeren verzoekende partijen met betrekking tot de interpretatie van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan dat uit de COI Focus waarnaar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verwijst blijkt dat meerdere bronnen van oordeel zijn dat er in El Salvador wel degelijk sprake is van een gewapend conflict. Ter staving citeren zij uit een *Policy Brief* van de GIWPS van november 2018 en een artikel van 23 november 2019 gepubliceerd in het *Journal of International Humanitarian Legal Studies*. Verzoekende partijen betwisten verder dat alleen mensen met een bepaald profiel worden gevisieerd en nuanceren deze stelling onder verwijzing naar wat kan worden gelezen in de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 27 februari 2015, waaruit volgens hen duidelijk blijkt dat iedereen toen een risico liep blootgesteld te worden aan het geweld. Er is volgens verzoekende partijen geen aanwijzing dat de situatie *anno* 2020 drastisch veranderd is in El Salvador. Zij citeren meerdere bronnen waaruit volgens hen blijkt dat er in El Salvador niet alleen sprake is van doelgericht geweld. Mede in aanmerking genomen dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is met moordcijfers zo hoog als in sommige door oorlog geteisterde landen, zijn verzoekende partijen van mening dat er voor burgers in El Salvador wel degelijk sprake is van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet*".

Verzoekende partijen stellen ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bendegeweld in El Salvador verhogen. Zij wijzen erop dat zij niet behoren tot de hogere klassen, dat zij het land hebben verlaten en door de bendes onderzocht zullen worden in geval van terugkeer, wat volgens hen waarschijnlijk andere omstandigheden aan het licht zal brengen, zoals het feit dat zij in het buitenland verbleven, wat de indruk zal wekken dat zij over voldoende financiële middelen beschikken en van hen een doelwit zal maken voor afpersing en het daarmee gepaard gaande geweld, dat verzoeksters als jonge vrouwen meer risico lopen getroffen te worden door het gender-gerelateerde geweld en dat zij afkomstig zijn uit één van de gevaarlijkste wijken van het land.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift wordt de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 als nieuw stavingstuk gevoegd.

2.2.2. Op 16 maart 2021 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin onder meer wordt gerefereerd aan de COI Focus "*El Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 17 december 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation sécuritaire*" van 12 oktober 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de rechten van verdediging, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij hun rechten van verdediging geschonden achten.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) de elementen die volgens hem aan de basis liggen van zijn vrees voor vervolging dan wel reëel risico op het lijden van ernstige schade ongeloofwaardig zijn, nu (i) hij en zijn dochters verschillende verklaringen afleggen over de bendeaanwezigheid bij hun woonplaats, (ii) het erg onwaarschijnlijk is dat een groep van tien bendeleden van MS-13 hem ongestoord kon bedreigen bij zijn woning indien de bende 18 daar de controle uitoefende, (iii) hij en zijn dochters ook over de poging tot ontvoering aan de school tegenstrijdige verklaringen afleggen, (iv) het opvallend is dat op deze bewuste dag geen van beide dochters aan de school werd afgehaald en het weinig aannemelijk is dat zijn dochters na de bedreigingen op 30 juni 2019 *überhaupt* nog naar school gingen, (v) het niet aannemelijk is dat hij met zijn dochters in zijn woning zou zijn gebleven nadat de bendeleden hem op 16 juli 2019 expliciet zeiden dat ze de volgende dag naar zijn huis zouden komen om zijn andere dochter, eerste verzoekster *in casu*, te ontvoeren en (vi) het gedrag van de bendeleden in deze periode ook weinig geloofwaardig is, omdat (B) zijn profiel als zelfstandige op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, omdat (C) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling en hij overigens in dit verband zelf geen vrees heeft aangehaald, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en omdat (E) de documenten die hij neerlegt niets veranderen aan deze vaststellingen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat eerste en tweede verzoekster hun

verzoek om internationale bescherming baseren op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door hun vader, verzoeker *in casu*, en dat in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van zijn vluchtmotieven, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen verklaren hun land van herkomst, El Salvador, te hebben verlaten naar aanleiding van problemen met bendeleden van MS-13, die verzoeker zouden hebben afgeperst en ermee zouden hebben gedreigd zijn dochters te ontvoeren indien hij niet zou betalen. Verzoeker zou reeds sinds 2011 een eigen zaak hebben gehad in het centrum van San Salvador en wekelijks een bedrag van tien dollar hebben moeten betalen aan de bende MS-13. Vanaf januari 2019 zouden de bendeleden de geëiste som verhoogd hebben naar vijfhonderd dollar per maand en verzoeker zou dit betaald hebben tot en met de maand mei. Op 30 juni 2019 zouden dezelfde bendeleden naar verzoekers kantoor gekomen zijn, hem geslagen en beroofd hebben van tweeduizend dollar en hem gezegd hebben dat hij hen voortaan achthonderd dollar per maand diende te betalen. Verzoeker zou drie dagen de tijd hebben gekregen om dit bedrag te betalen en daarbij duidelijk gemaakt zijn dat de bendeleden wisten waar zijn dochters studeerden en dat zij hen zouden ontvoeren indien hij niet zou betalen. Verzoeker zou zijn dochters 's avonds hebben ingelicht over de afpersing en bedreigingen en hen gezegd hebben dat ze voorzichtig moesten zijn. Op 16 juli 2019 zou verzoeker op kantoor bericht hebben gekregen van tweede verzoekster dat er tien bendeleden aan haar school stonden. Verzoeker zou er terstond zijn heengegaan en bij aankomst opnieuw bedreigd zijn door de bendeleden, die hem zouden hebben geslagen en gewaarschuwd dat indien hij niet zou betalen, zij de volgende dag naar zijn huis zouden komen om zijn andere dochter, eerste verzoekster *in casu*, te ontvoeren. De volgende dag zou verzoeker bij het verlaten van zijn woning door dezelfde tien bendeleden zijn benaderd. Zij zouden hem opnieuw hebben geslagen en bedreigd. Hij zou hen verzekerd hebben dat hij het geld bijeen zou krijgen maar dat hij er op dat moment nog niet over beschikte. Hierop zouden de bendeleden gezegd hebben dat ze de dag erop zouden terugkeren. Dezelfde dag zouden verzoekende partijen naar verzoekers zus en neven in Ilopango zijn verhuisd en zou verzoeker klacht hebben ingediend. Op 21 juli 2019 zouden verzoekende partijen met de hulp van twee gewapende familieleden naar hun huis zijn teruggekeerd om spullen op te halen. Verzoekende partijen verklaren El Salvador te hebben verlaten op 22 juli 2019 en bij terugkeer te vrezen dat zij zullen worden vermoord door de bende MS-13.

Na lezing van de administratieve dossiers is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal van oordeel dat verzoekende partijen hun vluchtmotieven niet aannemelijk maken.

Vooreerst stelt de adjunct-commissaris-generaal terecht vast dat verzoekende partijen geen eensluidende verklaringen hebben afgelegd over de bendeaanwezigheid in hun woonplaats. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Jullie colonia zou verdeeld zijn tussen B18 en MS-13. U verklaarde echter dat de bende MS-13 controle had over uw specifieke woonplaats in de colonia (CGVS, p. 5), terwijl uw beide dochters stelden dat de bende 18 daar de macht had (CGVS (...), p. 4; CGVS (...), p. 4). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd werden, hielden ze beide vol dat de bende 18 de macht had bij uw woonplaats (CGVS (...), p. 16; CGVS (...), p. 16). Uw dochter A. (...) stelde dat u dat vaak door elkaar haalde

(CGVS (...), p. 16). Gezien de problemen die u beweert te hebben gekend met de bende MS-13 kan wel degelijk verwacht worden dat u op de hoogte bent van de bendeaanwezigheid bij uw woonplaats. Dat jullie hierover tegenstrijdige verklaringen afleggen, doet dan ook vermoeden dat jullie getracht hebben het CGVS te misleiden."

Het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud versproken heeft wanneer hij verklaarde dat de bende MS-13 de controle had in zijn woonplaats of dat dit fout werd genoteerd, is niet afdoende daar het een loutere bewering betreft die verzoekende partijen op geen enkele manier staven. Verzoekende partijen kunnen verder niet worden gevolgd waar zij stellen dat verzoeker de gelegenheid niet zou hebben gehad om dit recht te zetten aangezien hij geen kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud zou hebben ontvangen. Zoals verwerende partij terecht aangeeft in haar verweernota, blijkt uit het administratief dossier dat een kopie van de notities van verzoekers persoonlijk onderhoud bij aangetekend schrijven van 9 maart 2020 werd verzonden naar verzoekers gekozen woonplaats en dat ook zijn raadsman hiervan per mail in bezit werd gesteld (administratief dossier (hierna: adm. doss.) verzoeker, stuk 4, brief van 9 maart 2020 en e-mail gericht aan raadsman).

Verder dient te worden gewezen op het feit dat verzoekende partijen ook over de poging tot ontvoering aan de school van tweede verzoekster tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd, zoals in hoofde van verzoeker in de bestreden beslissingen door de adjunct-commissaris-generaal als volgt wordt toegelicht: "U verklaart dat uw dochter A. (...) u belde om half drie (CGVS, p. 13). Zij verklaarde echter dat ze uit school ging om 12 uur (CGVS (...), p. 13-14). Uw dochter A. (...) legt verder ook inconsistente verklaringen af over deze gebeurtenis. Aanvankelijk verklaart ze namelijk dat u op het moment dat u aankwam omringd werd door de bendeleden (CGVS 1920065, p. 9). Later verklaart ze echter dat u haar eerst uit de school haalde en vervolgens door de bendeleden werd benaderd en tegen de muur geduwd (CGVS (...), p. 12). Dat u uw dochter eerst uit de school zou halen voordat de bendeleden weggegaan waren, is bovendien helemaal niet aannemelijk. Deze bendeleden hadden namelijk expliciet gezegd dat ze haar zouden ontvoeren en zij waren met tien. In deze situatie hadden zij bijgevolg zeker hun plan kunnen uitvoeren. Uw dochters verklaring dat ze haar niet hebben gegrepen omdat u bij haar was, komt dan ook erg ongeloofwaardig over.

Uw dochter A. (...) verklaarde ook dat jullie nadien uw andere dochter A. (...) gingen ophalen aan de academie (CGVS (...), p. 14). A. (...) verklaarde echter dat zij die dag zelfstandig met de bus naar huis ging (CGVS (...), p. 14). Wanneer A. (...) met de verklaringen van haar zus werd geconfronteerd, stelt ze dat jullie haar zijn gaan ophalen toen jullie uit het instituut vertrokken, maar dat ze inderdaad soms alleen met de microbus naar huis ging. Wanneer nogmaals specifiek naar het incident wordt gevraagd, antwoordt ze dat u enkel haar naar de zaak bracht en jullie later aan A. (...) vertelden wat er gebeurd was en dat jullie haar andere dagen ook ophaalden. Vervolgens wordt verder verduidelijking gevraagd wat jullie deden nadat jullie naar uw kantoor gingen. A. (...) verklaart vervolgens dat u haar thuis ging afzetten en besloot die dag niet terug naar het kantoor te gaan. Wanneer vervolgens gevraagd wordt of jullie onderweg A. (...) nog gingen ophalen, antwoordt ze van niet en dat haar zus al thuis was. Wanneer haar vervolgens gevraagd wordt waarom ze zonet zei dat jullie A. (...) wel nog gingen ophalen, antwoordt ze dat ze zich had vergist over de vraag en dat ze dacht dat de vraag was of jullie A. (...) ophaalden tussen de 30e en de 16e in het algemeen (CGVS (...), p. 14-15). Nochtans werd aanvankelijk duidelijk gesteld dat het ging over het incident op de school en werd er niet gevraagd naar die periode waar zij naar verwijst. Dat zij hierover dergelijke inconsistente verklaringen aflegt, die bovendien ook tegenstrijdig zijn met de verklaringen van A. (...), doet dan ook verder afbreuk aan de geloofwaardigheid aan de poging tot ontvoering aan de school."

Hun betoog in het verzoekschrift over de "fonetische proximateit" van de tijdsaanduidingen "12u30" respectievelijk "14u30" in het Spaans, dat verzoekende partijen overigens niet staven met enige objectieve informatie, is niet dienstig nu tweede verzoekster blijkens de notities van haar persoonlijk onderhoud verklaard heeft dat de school op 16 juli 2019 om 12u afgelopen was en zij nooit melding heeft gemaakt van 12u30 (adm. doss. tweede verzoekster, stuk 4, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Voorts tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van een misverstand tussen verzoeker of tweede verzoekster en de tolk. Door in hun verzoekschrift te bevestigen dat het telefoontje tussen verzoeker en tweede verzoekster plaatsvond om 12u30, heffen verzoekende partijen de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen hun verklaringen niet op, doch reiken zij een nieuwe tegenstrijdige verklaring aan.

Door louter te bevestigen dat verzoeker door de bendeleden bedreigd werd toen hij op school aankwam en de desbetreffende incoherentie in de notities van het persoonlijk onderhoud te wijten aan een misverstand, zonder dit evenwel *in concreto* aan te tonen, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan

de gedane vaststellingen en blijven zij in gebreke een aannemelijke verklaring te bieden voor het feit dat de benedeleden, die duidelijk de overmacht hadden, hun bedreiging om tweede verzoekster te ontvoeren niet hebben uitgevoerd.

Voor het overige bevestigen verzoekende partijen slechts dat verzoeker en tweede verzoekster op 16 juli 2019 niet naar de academie zijn gegaan om eerste verzoekster op te halen. Aldus verklaren noch weerleggen zij de pertinente vaststelling dat tweede verzoekster hierover inconsistente verklaringen heeft afgelegd.

De vaststelling dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over een essentieel onderdeel van hun asielrelaas, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

De adjunct-commissaris-generaal overweegt in de bestreden beslissingen voorts op goede gronden als volgt in hoofde van verzoeker:

“Het is bovendien ook opvallend dat op deze bewuste dag A. (...) noch A. (...) aan de school werd afgehaald. U had nochtans verklaard dat u hen overal ging brengen en halen (CGVS, p. 20). Ook A. (...) geeft aan dat jullie na 30 juni altijd met drie samen waren (CGVS (...), p. 11), wat gezien de bedreigingen aan jullie adres niet onlogisch zou zijn. Zelfs nadat ze een van uw dochters probeerden te ontvoeren, zou uw andere dochter alleen met het openbaar vervoer naar huis zijn gegaan. Deze gang van zaken komt erg ongeloofwaardig over. Dat uw dochters na de bedreigingen op 30 juni überhaupt nog naar school gingen is weinig aannemelijk. De benedeleden hadden u namelijk expliciet verteld dat ze wisten waar ze naar school gingen en dat ze hen zouden ontvoeren als u na drie dagen het gevraagde bedrag niet betaalde, wat u niet deed (CGVS, p. 12-13). Dat zij alsnog gaan naar de plaats die expliciet vernoemd werd als de plaats van hun ontvoering, is dan ook niet geloofwaardig. Gevraagd waarom ze nog in die periode naar school gingen, antwoordt A. (...) dat ze het niet fijn vond om alleen thuis te zijn (CGVS (...), p. 14); A. (...) antwoordt dat ze wisten dat ze gevaar liepen en niet wisten dat het zo drastisch was, dat ze naar school wilden gaan en dat de school van haar zus een blok van u vandaan was (CGVS (...), p. 15). Deze uitleg kan echter geenszins verklaren waarom ze in die periode een dermate groot risico namen door naar school te gaan, te meer omdat jullie op dat moment al planden het land te verlaten. U kocht namelijk de tickets op 9 juli, een week voor de poging tot ontvoering aan de school (CGVS, p. 11).”

Waar zij erop wijzen dat eerste verzoekster na de poging tot ontvoering van haar zus van privétransport gebruik heeft gemaakt en niet van het openbaar vervoer zoals verkeerdelijk in de bestreden beslissingen wordt gesteld, verklaren verzoekende partijen op geen enkele wijze dat verzoeksters (i) op deze bewuste dag niet door verzoeker van school zouden worden afgehaald, niettegenstaande verzoeker verklaarde dat hij hen overal ging brengen en halen en ook tweede verzoekster heeft aangegeven dat zij na 30 juni 2019 altijd met drie samen waren en (ii) na de bedreigingen die zouden zijn geuit op 30 juni 2019 überhaupt nog naar school gingen. De argumentatie dat verzoeksters na 16 juli 2019 niet meer naar school gingen, zoals in het verzoekschrift wordt gesteld, acht de Raad niet afdoende nu de benedeleden er al op 30 juni 2019 mee zouden hebben gedreigd hen te ontvoeren als verzoeker hen niet betaalde en verzoeker in gebreke zou zijn gebleven de benedeleden te betalen.

Met betrekking tot de feiten die zich op 17 juli 2019 zouden hebben afgespeeld aan het huis van verzoekende partijen, wordt in de bestreden beslissingen nog terecht als volgt overwogen in hoofde van verzoeker:

“Ook wanneer deze benedeleden expliciet zeggen dat ze de volgende dag naar uw huis zullen komen om uw andere dochter te ontvoeren, blijft u in deze woning. U verklaart zelfs dat u dacht dat ze niet zouden komen (CGVS, p. 18), hoewel ze dat zeiden aan de school van uw dochter. Op dit moment kon u er dus wel zeker van zijn dat ze hun bedreigingen ook uitvoerden. Gevraagd waarom u dacht dat ze niet naar uw huis zouden komen, stelt dat u hen altijd tijd gaf en dat je nooit wist wanneer ze kwamen, dat ze misschien misnoegd waren omdat u zei dat u niet zou betalen en dat ze dan geprobeerd hebben met A. (...) en M. (...)...) en dat u toen besloten hebt het huis achter te laten. Aangezien u met deze uitleg niet verklaart waarom die benedeleden niet naar het huis zouden komen, wordt u gevraagd waarom u het risico nam om nog tot dan in het huis te blijven. U ontwijkt vervolgens de vraag en antwoordt dat jullie toen zijn weggegaan, dat u alles al had gepland, dat de 17e de laatste dag was waarop jullie vertrokken naar uw zus en dat jullie niet zijn teruggekeerd tot de 21e in het gezelschap van militairen. Hierop wordt nogmaals gevraagd waarom u het risico neemt om in het huis te blijven als ze u een dag eerder zeggen dat ze op de 17e naar daar zullen komen. U antwoordt hierop dat ze overdag actiever zijn dan 's nachts en voornamelijk actief zijn in het centrum van San Salvador (CGVS, p. 18). U kan hiermee echter niet verantwoorden waarom u met uw twee dochters op de plek blijft die zij hebben aangeduid als hun

volgende doelwit. Pas na dit incident contacteerde u uw zus, waar u meteen bij terecht kon (CGVS, p. 13). U had dit dus zeker een dag eerder kunnen doen, zodat jullie niet langer het risico liepen in het huis te blijven. Hieruit kan verder ook afgeleid worden dat u niet van plan was het huis te verlaten tot uw vertrek uit El Salvador op 22 juli, ondanks dat de bendeleden hadden aangegeven dat ze wisten waar u woonde. Ook deze gang van zaken is niet aannemelijk en ondergraaft de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder."

In het licht van de pertinente en terechte vaststelling dat verzoekende partijen thuis gebleven zijn niettegenstaande de duidelijke en niet te miskennen boodschap van de bendeleden een dag eerder dat ze hen daar zouden weten te vinden, is het algemeen betoog in het verzoekschrift dat *"het bestaan en de percipiering van een risico een continuum is"* en dat verzoekende partijen hun gedrag aanpassen *"in functie van de schatting die zij van het risico maken"* allerminst toereikend. Waar verzoekende partijen argumenteren dat het voor hen duidelijk blijkt dat *"het louter aanwezig zijn in het openbaar een risico is na 16 en 17 juli 2019"*, verklaren zij niet waarom verzoeksters nog het risico namen om naar school te gaan nadat de bendeleden er op 30 juni 2019 mee hadden gedreigd hen daar te ontvoeren en zij pas op 17 juli 2019 hun huis hebben verlaten hoewel de bendeleden een dag eerder hadden aangekondigd dat ze eerste verzoekster daar zouden komen ontvoeren.

Verder bleven verzoekende partijen tijdens hun persoonlijk onderhoud op het CGVS in gebreke te verklaren hoe, in de veronderstelling dat hun woonplaats gelegen was in een zone gecontroleerd door de bende 18, een groep van tien vijandige bendeleden van MS-13 hen thuis kon komen bedreigen. De adjunct-commissaris-generaal overweegt hierover in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker op goede gronden als volgt:

"Uw dochters konden hierop geen bevredigend antwoord geven. Uw dochter A. (...) verklaarde dat dat kon omdat ze gegroepeerd waren. Gevraagd of er dan geen reactie kwam van de bende 18, antwoordt zij het volgende: "Ja ze reageerden, maar eentje was net in de gevangenis, of ze regelen het om niet gezien te worden of ze regelen het vanuit de gevangenis om informatie te geven aan anderen." Gevraagd om haar antwoord uit te leggen, verklaart ze dat de bendes soms gunsten aan elkaar verrichten en dat in dit geval de bende 18 informatie heeft gegeven aan de bende MS-13 (CGVS (...), p. 16). Dit betreft echter een blote bewaring die gezien de voortdurende bendeoorlog in El Salvador uitermate onwaarschijnlijk is. Uw dochter A. (...) stelt dat de bendeleden alles zo snel en vroeg doen dat niemand tussenbeide kan komen en dat daarbovenop de andere bendeleden niet zouden tussenkomen omdat in hetzelfde gebied ook gebieden zijn van de andere bende (CGVS (...), p. 15). Zij kan hiermee evenmin verklaren waarom de bende 18 in deze hun territorium niet verdedigde tegen de rivaliserende bende. Dat in de buurt ook gebieden zijn van MS-13 zou hen bovendien extra alert maken voor rivaliserende bendes die hun gebied betraden. Het is dan ook erg onwaarschijnlijk dat deze tien bendeleden van MS-13 u ongestoord konden bedreigen bij uw woning."

Verzoekende partijen volharden in hun verklaringen volgens dewelke leden van de bende MS-13 tot aan hun deur zijn gekomen om hen te bedreigen en herhalen dat dit mogelijk was omdat dit vroeg op de dag plaatsvond. Dit kan bezwaarlijk een dienstige argumentatie worden genoemd. Zij beperken zich voor het overige tot een loutere bewering waar zij stellen dat de omvang van de controle die elk van de bendes uitoefent verschilt naar gelang het moment van de dag.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoekende partijen de volgende in de bestreden beslissingen opgenomen motieven volledig ongemoeid laten:

"Het gedrag van de bendeleden in deze periode is ook weinig geloofwaardig. Op 30 juni geven ze u namelijk een ultimatum van drie dagen om het bedrag te betalen. Indien u dit niet doet zullen ze een van uw dochters aan hun school ontvoeren. De drie dagen gaan echter voorbij, en hoewel uw dochters sporadisch nog naar school gaan, duurt het tot 16 juli voordat ze hun dreigement uitvoeren. Vervolgens kondigen ze aan dat ze volgende dag naar uw huis zullen komen voor uw andere dochter en voeren ze dit wel meteen uit (CGVS, p. 12-13). Het is bovendien ook weinig geloofwaardig dat, indien ze werkelijk uw dochters willen ontvoeren, ze telkens aankondigen waar en wanneer dit zal plaatsvinden. Op die manier kan u namelijk die plaatsen vermijden, wat u nalaat te doen. De acties van de bendeleden in deze situatie zijn bijgevolg ook niet aannemelijk, wat verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas."

Deze motieven worden door verzoekende partijen niet betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss. verzoeker, stuk 6, map met 'documenten'; adm. doss. tweede verzoekster, stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van

de in de bestreden beslissingen opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt over de door verzoekende partijen neergelegde documenten:

“Uw rijbewijs, jullie paspoorten en jullie identiteitskaarten bevestigen jullie identiteit en Salvadoraanse nationaliteit, die niet in twijfel worden getrokken. Jullie diploma’s bevestigen jullie scholing die evenmin wordt betwist. Ook het bestaan van uw eigen zaak, dat u uitvoerig staft, wordt in deze beslissing niet in twijfel getrokken. De door u neergelegde klacht of aangifte bij de politie is onvoldoende bewijskrachtig om op te wegen tegen de hierboven gedane vaststellingen. Deze aangifte is immers enkel een weergave van uw verklaringen maar vormt er geen bewijs van. Bovendien is de vaststelling dat u deze aangifte pas vier dagen voor uw vertrek uit het land deed en nadat u reeds vliegtuigtickets had gekocht (CGVS, p. 11), een sterke indicatie dat het hier enkel te doen was om een document te hebben ter rechtvaardiging van een verzoek om internationale bescherming.”

Deze motieven worden door verzoekende partijen evenmin betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze eveneens onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen dienstige argumenten aanvoeren tegen de hoger aangehaalde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissingen. Deze motieven, die steun vinden in de administratieve dossiers en door verzoekende partijen niet worden weerlegd of ontkracht, blijven dan ook onverminderd overeind. Op grond van deze motieven dient te worden besloten dat verzoekende partijen hun vermeende problemen met leden van de bende MS-13 niet aannemelijk maken. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de bedreigingen die de bendeleden zouden hebben geuit ten aanzien van verzoekende partijen, hun poging tot ontvoering van tweede verzoekster op 16 juli 2019 en hun komst naar het huis van verzoekende partijen op 17 juli 2019, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de aanleiding voor deze problemen, met name dat verzoeker sinds 2011 zou zijn afgeperst en na systematische verhoging van de geëiste som in 2019 in gebreke zou zijn gebleven die te betalen. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen mogen vinden, komt de geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden feiten van 30 juni 2019 – de aanval op verzoekers zaak, de diefstal van tweeduizend dollar en de eis van een bedrag van achthonderd dollar per maand – door voormelde vaststellingen eveneens op de helling te staan.

Deze vaststellingen en overwegingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat uit de verklaringen van verzoekende partijen niet blijkt dat het gegeven dat verzoeker *renta* zou hebben moeten betalen – zo hieraan toch enig geloof zou worden gehecht, *quod non* – op zich de aanleiding vormde voor het vertrek uit hun land van herkomst. De Raad benadrukt bovendien dat algemeen gesteld afpersing op zichzelf niet ernstig genoeg is om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd. Afpersing bereikt als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet. Slechts in (zeer) uitzonderlijke gevallen zal afpersing voldoende ernstig zijn om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd, met name wanneer het slachtoffer erdoor terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284, en EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 252-254). In zulke gevallen kan worden gesteld dat de mensonwaardige situatie waarin een slachtoffer terechtkomt of kan terechtkomen wordt veroorzaakt of het gevolg is van een intentioneel en opzettelijk menselijk handelen door een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet. Voor zover nog enig geloof zou worden gehecht aan verzoekers verklaringen dat hij gedurende jaren wekelijks tien dollar *renta* diende te betalen en dat dit bedrag begin 2019 verhoogd werd naar vijfhonderd dollar per maand, blijkt uit de verklaringen van verzoekende partijen niet, noch voeren zij aan dat zij hierdoor andere problemen hebben gekend behalve de ongeloofwaardig bevonden bedreigingen en intimidaties die hen ertoe zouden hebben aanzet hun land van herkomst te verlaten. Verzoekende partijen blijven in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij hun land van herkomst verlaten hebben omwille van een gegronde vrees voor vervolging voor de bendeleden die verzoeker zouden hebben afgeperst dan wel dat dergelijke vrees hen ervan weerhoudt ernaar terug te keren. Hun betoog coherente, spontane,

precieze en gedetailleerde verklaringen te hebben afgelegd is in het licht van voorgaande vaststellingen en overwegingen, die steun vinden in de administratieve dossiers, niet afdoende. De verwijzing naar de algemene situatie in de wijk waaruit verzoekende partijen afkomstig zijn, verzoekers profiel als zelfstandige en de risicocategorieën waartoe zij zouden behoren als “*familielid (...) van iemand die in het buitenland verblijft*”, personen die “*zich hebben verzet tegen het gezag van de bende door na te laten de gevraagde renta te betalen*” en, wat verzoeksters betreft, personen die deel uitmaken van “*de kwetsbare groep van jonge vrouwen*” volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven wat dit betreft in gebreke.

Door in het verzoekschrift nog onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad te stellen dat de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht dienen te worden onderzocht, zonder dit algemene betoog verder *in concreto* op hun individueel geval te betrekken, doen verzoekende partijen geen afbreuk aan de voorgaande pertinente vaststellingen en overwegingen.

Waar verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. De verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

Nu verzoekende partijen in gebreke blijven de door hen voorgehouden problemen met bendeleden in El Salvador aannemelijk te maken, is hun betoog dat zij uit hoofde van die problemen deel uitmaken van een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet of dat zij vervolging vrezen omwille van hun politieke overtuiging niet dienstig. Waar verzoekende partijen nog argumenteren dat er in El Salvador geen mogelijkheid is tot bescherming door de nationale autoriteiten in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden problemen, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in hun land van herkomst irrelevant is. Om dezelfde reden is de vaststelling dat er geen intern vestigingsalternatief zou bestaan voor verzoekende partijen evenmin relevant.

Voor zover verzoekende partijen voor de volledigheid nog aanstippen dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden, wijst de Raad erop dat op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, niet kan worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Zoals hierboven uiteengezet, tonen verzoekende partijen niet aan dat zij naar aanleiding van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen een gegronde vrees voor vervolging hebben bij terugkeer naar El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze redenen ernstige problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het verblijf van verzoekende partijen in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekende partijen, zoals in de bestreden beslissingen terecht wordt opgemerkt en door hen niet

wordt betwist, in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

De Raad betwist verder niet dat verzoekende partijen bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat zij nalaten concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat zij in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat aan de door hen aangevoerde vervolgingsfeiten geen geloof wordt gehecht en dat verzoekers profiel als zelfstandige, het profiel van verzoeksters als jonge vrouwen en het verblijf van verzoekende partijen in het buitenland op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek worden gevisieerd. Verzoekende partijen maken geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in El Salvador zouden hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De

bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is het betoog in het verzoekschrift met betrekking tot de persoonlijke omstandigheden die het risico voor verzoekende partijen om het slachtoffer te worden van het bendegeweld zouden verhogen in vergelijking met andere Salvadoraanse burgers niet dienstig.

2.3.4.4. Verzoekende partijen tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij elk de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Het betoog dat

de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.7. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van (adjunct-) commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN